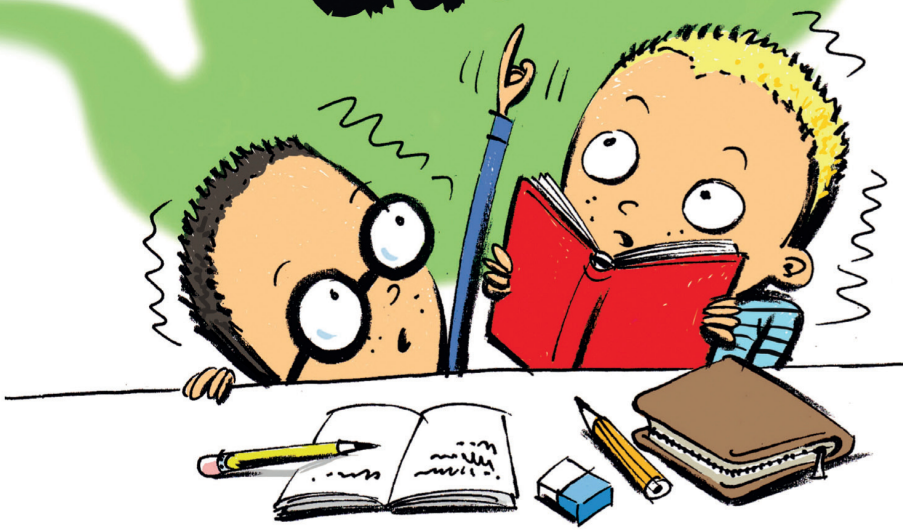
PACHATELÉ DOBRÝCH SKUTKŮ

Miloš Kratochvíl

duchaři

Mladá fronta

2

Miloš Kratochvíl

Pachatelé dobrých skutků 2

duchaři

Ilustroval Milan Starý

Miloš Kratochvíl

Pachatelé dobrých skutků 2

duchaři

Mladá fronta

Stejně jako v knížce Puntíkáři i tady je všechno čistá pravda.

Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho nemohlo stát, tak je to nejspíš tím, že nemáte toho správného kamaráda!

© Miloš Kratochvíl, 2009
Illustrations © Milan Starý, 2009

Zelený duch

Začalo to tím, že Trpajs Lojda uviděl ve škole ducha.

Nenahlásil to třídní učitelce Vlčkové a ani Holtsajdlové, která měla ten den pořádkovou službu. Cestou ze školy to tajemství svěřil jen Fildovi Fialkovi. Třásl se prý při tom, jako by bylo pětadvacet pod nulou, a přísahal, že jestli toho ducha zahlédne ještě jednou, tak už do školy v životě nevkročí a nedonutí ho k tomu ani rodiče, ani Vlčková, ani ředitel školy Sojka, ba ani sám Jan Ámos Komenský.

Filda tajemství umí držet. V tom je na něj spolehnutí. Nevyzradil by nic ani na mučidlech. Mně ale řekl o Trpajsově duchovi úplně všechno hned odpoledne. Jsme totiž s Filipem největší kamarádi a hned v první třídě jsme si slíbili, že před sebou žádné tajnosti mít nebudeme. Takže mi to musel prozradit, aby neporušil jiný, větší slib. Ten náš. A taky počítal, že to budeme řešit spolu, jako vždycky. I proto si o všem říkáme. Já si jen musím dávat pozor, abych mu na všechno neskočil. Občas mi zkusí něco nakukat, a když mu to zbaštím, chechtá se jako janek a půl dne hejká: „Piskoři, ty budeš piskoř pořád!“

Začal mi říkat Piskoř podle brouka, co na všechno kulí oči jako já brejle, a říká mi tak, i když už oba víme, že piskoř není brouk, ale ryba…

Dal jsem si tedy pozor, abych nevypadal ani trochu zvědavě, i když mě to zajímalo. O duchovi neslyšíte každý den… Ale tím víc to znělo podezřele. Snažil jsem se proto tvářit znuděně, jako by mi líčil, jak jim kvete na zahrádce šnytlík.

Chytil mě za ramena a zatřepal se mnou: „Piskoři, Trpajs toho ducha opravdu viděl!“ Zvedl proti mně dva prsty, aby mě přesvědčil. „Za Vlčicí se při matice objevila zelená skvrna, přilepila se na ni, chvíli jí visela na zádech jako ruksak, pak se do ní vsákla a v tu ránu začala Vlčice řádit, dávat kule a poznámky…!“

„Bůhvíco viděl… Znáš Trpajse,“ řekl jsem, jako že tomu pořád nevěřím, ale některé věci mi na tom byly dost divné.

Snažil jsem se všechno si co nejrychleji srovnat v hlavě.

Trpajs Lojda je nejmenší kluk z naší třídy. Ve škole se ze všeho hned vyjuká. I když nemá proč, protože nepatří mezi ohrožené druhy. V žádných malérech nelítá a menší průšvih měl jenom jednou. Každý měl napsat, jaké dobrodružné knížky by si vzal na pustý ostrov. Trpajs napsal: *Robinson Crusoe*. A Kotnour mu za to připsal: *A ŽÁKOVSKÉ KNÍŽKY SOUČKA A FIALKY*. Připsal to tiskacími písmeny, takže se nedalo poznat, kdo to psal. Trpajs to na Kotnoura neřekl, takže dostal kuli a poznámku. Byla to nespravedlnost dokonce dvojnásobná, protože moje i Fildova žákovská je proti té Trpajsově četba opravdu hodně dobrodružná… A tenhle kluk začne vyprávět Fialkovi

o řádění Vlčice! Proč? To byla záhada, která mi nešla do hlavy! Filda a já přece víme nejlíp, že umí Vlčková vybuchnout jako nášlapná mina. Nad první lavicí – a tím pádem i nad Trpajsem – to jen přeletí a odskáčeme to většinou my s Fialkou. A zrovna Trpajs objeví, že za to může nějaký duch!

To mi nesedělo. „Nevím, proč Trpajsovi tak věříš. Já na Vlčici nikdy žádnej ruksak neviděl. Ty snad jo?“

„Já taky ne,“ přiznal, „ale to nic neznamená! – Lojda sedí u tabule mnohem blíž než my a celou hodinu na Vlčici civí jako myš na hada. Zatímco my tak moc pozor nedáváme…“

S tím jsem musel souhlasit. Zrovna při té hodině matiky, kdy viděl Trpajs ducha, jsem dostal poznámku: *Nesleduje mě při výkladu.*

„Piskoři,“ Filda měl na čele od přemýšlení hlubokou vrásku, „jestli je Vlčková v moci zlých duchů, tak za to nemůže.“

„Za co?“ nechápal jsem.

„Za to, že na nás pořád něco vidí,“ řekl tiše. „Třeba by nás jinak měla ráda…“

Málem to se mnou prásklo o zem. Nevím, jestli jsem někdy v životě slyšel od Fildy šílenější myšlenku. A že už jsem toho od něj slyšel hodně! S tímhle se mi souhlasit nechtělo. Ale jak jsem se na něj díval, pochopil jsem, že jsou mi všechny protesty a nesouhlasy houby platné, protože se už rozhodl zachránit před duchem nejen Trpajse Lojdu, ale nejspíš i učitelku Vlčkovou.

Když Fildu Fialku popadne touha dělat dobré skutky, nepohne s ním ani pár volů. A já na to byl sám.

aby nikomu nic nescházelo

Nevím, jestli Filda dělal dobré skutky už jako miminko, já to znám až od psí pohotovosti.

Chtěl tenkrát zachránit život ratlíkovi, o němž si myslel, že se předsmrtně třese hlady. Nacpal ho nejlepšími dobrotami, které doma našel, a ratlík to málem nepřežil. Stalo se to o prázdninách, než jsme šli do první třídy. K dovršení vší smůly pes patřil řediteli naší školy Sojkovi a ten si hned Fialku nespravedlivě zapsal mezi padouchy.

Stejně jako ředitel Sojka křivdí Fildovi víc lidí. Ale já ho znám nejlíp a vím, že chce dělat dobré skutky. Jen to vždycky tak úplně nevyjde…

Filip je sám s maminkou. Nemá bráchu ani sestru. Ani takovou sestru, jako mám já Anetu, která se za mě ve škole stydí, a když něco provedu, tak se ke mně nehlásí a doma brečí, že si chce nechat změnit jméno.

Fildův táta jezdil s kamionem a jednou odjel a už se k nim nevrátil. To byl Filda ještě mrňous. Táta se mu ale pořád nevrací, i když musí vědět, že doma Fildovi chybí. A asi proto, že Filip ví, jaké to je, když někomu někdo nebo něco schází, se snaží každému pomáhat.

Proto tak moc nakrmil ratlíka ředitele Sojky, proto jsme se snažili zachránit tlustého spolužáka Valouše, aby se pořád necpal, mohl se stát sokolem a cvičit na Sokolském sletu jako jeho maminka.

Naposledy jsme zachraňovali dobrým skutkem Hurycha. Z ozdravných pobytů zná snad všechny ostrovy ve všech oceánech, ale nudí se tam a netušil, jaká dobrodružství se dají zažít u nás v lese za potokem. Svezli jsme ho tedy na sáňkách hajného Sodomky po mokrém listí v Bukové rokli. Hurda si při té jízdě udělal asi padesát modřin, ale hlavně si natrhl ucho a ztratil z něj hlídací čip, který vysílal přes družici k nim domů na obrazovku, kde se jejich synáček pohybuje. Čip ještě jako na potvoru ukradla straka, a jak s ním lítala po lese, spustilo to poplach. Do záchranné pátrací akce se zapojila přepadová jednotka i vrtulník! Stálo to tolik peněz, že prý Hurychovi nejmíň dva roky na žádný daleký ostrov nepojedou, což Hurdu těší.

Hurda je tedy zatím náš jediný případ, kdy se záchrana povedla. I když ne bez obětí. U Hurychů se nemůžeme objevit ani na chodníku a Hurych s námi nesmí do smrti kamarádit.

Policie, prezident a strach

Seděli jsme na zábradlí můstku přes potok. To je naše místo, kde se s Fildou často scházíme. Tady končí zástavba baráků i autobus číslo 114 a za potokem začíná les. Docela strmě do kopce, takže se tam na procházku nikomu moc nechce.

Koukali jsme jen tak do vody a bavili se o Lojdovi, jak by to asi bylo, kdyby kvůli duchovi opravdu odmítl vkročit do školy. Jestli by ho k tomu mohla donutit policie nebo třeba prezident. Ono by se totiž